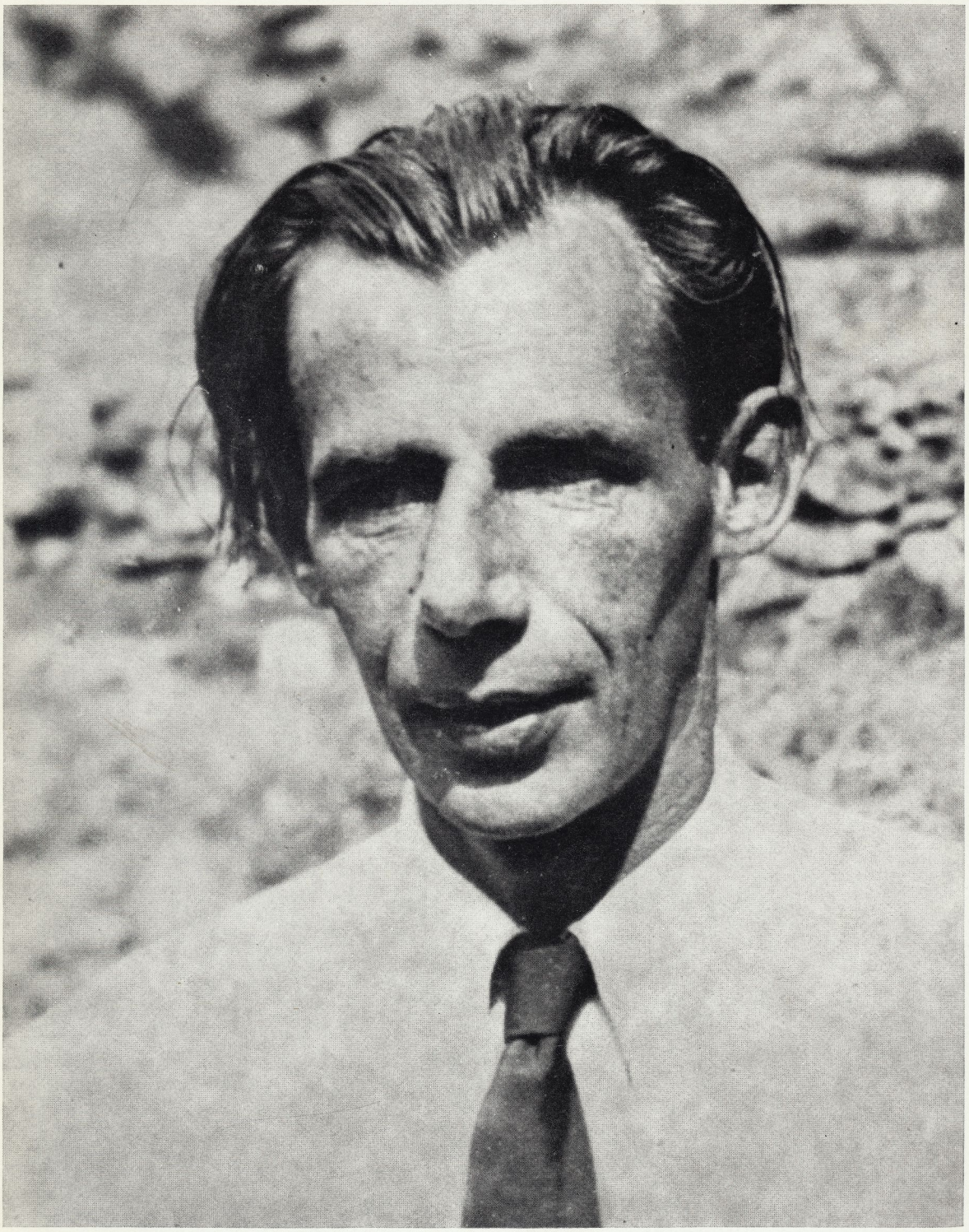

Poste Restante ★

Medlemsblad för
Nils Ferlin-Sällskapet
Nr 2 1979

Accord

Nu sover vår gamla mor
jorden – stjärnorna lysa
Rymden är ödslligt stor.
Många är det som frysa
Många är det som gå
vilse – vilse i snön.
Andra är det som stå
visa bara för längtan.

Handskrift ur Göteborgs Universitetsbiblioteks Ferliniana-samlingar.

Omslagsbild: Nils Ferlin på Koön, Marstrand 1937. Foto: Gunnar Hjorthén.

Kära Poesivän!

Man säger att poesin sitter trångt i vårt stressade samhälle där så mycket tävlar om människans uppmärksamhet, tid och intresse. Men det är mycket som talar för att den lever sitt liv i människors hjärtan, mycket livskraftigare än vad man skulle tro av upplagesiffror och den plats den har i massmedia.

Ni skulle ha varit i Borgholm den 17 augusti t ex, då man där invigde ett "Sjöstugemuseum" till minne av Axel Kargel, den store Ölandskonstnären, och Nils Ferlin som under 30- och början av 40-talet tillbragte många somrar hos sin vän Kargel i hans Sjöstuga. Jag var tyvärr inte där men man har sagt mig att det var en dag av sol med hundratals besökare, med mycken glädje, sång och poesi levande på människors läppar.

Och om inte poesin var bofast i många människors hjärtan, inte skulle väl då vårt sällskap vara så levnadskraftigt som det är, inte skulle väl då, år efter år, så många medlemmar troget betala sin medlemsavgift.

Men ni får ju också någonting för den, t ex den här förträffliga tidskriften som ni håller i er hand! Berätta om det för andra så kanske de också blir medlemmar. För vi behöver fler medlemmar om föreningen tryggt ska kunna fortsätta sin verksamhet.

Ni får också vara med om att dela ut Ferlinpriset, ett av de finaste litterära priser en svensk poet kan få! I år får Bengt Anderberg det, en poet med en rik och mångskiftande produktion bakom sig, med en öppen och klarsynt blick och ett ungt och varmt klappande hjärta!

Kanske ses vi vid utdelningen? Det ska bli roligt!

Med poetisk hälsning

Sanders Key Åberg

Lovtal till 1979 års Ferlinpristagare

av Björn Nilsson

Av nu levande svenska diktare har ingen ett så innerligt förhållande till naturens lägre ordningar som Bengt Anderberg. Han ser svävflugorna kopulera på ett blomblad och tycker att de är lycksaligare än de frälsta vid Lammets tron. Han avundas bladlössen för vilka hela tillvaron är som ett enda grönt mos ur vilket de inte lyfter sugsnabeln ens när nyckelpigan kommer. Han drömmer om en utplåning som inte är en död i vanlig banal och obarmhärtig bemärkelse — utan som när oljedroppen förenar sig med oljan, som när elementen uppgår i varandra, som mystikerns förening med Gud eller Alltet, som samlagets innersta sekund, som vindens böljegång genom det mogna kornet. Lyckan är att inte vara, ty att vara är att vara avskild. Vilken bundsförvant har inte Buddha i Bengt Anderberg.

Ju längre upp i professor Linnaeus klasser han kommer, desto besvärligare. Han ser skatungens desperata försök att flyga upp ur fjolårsgräset: "Dömd är du, din stackare, innan livet har börjat!" Han ser långbenta Bornholmskalvar stå och buffa på mammas juver, vad tänker de på? "Ack, de tänker på sitt öde." En "kille som heter Voltaire och skall vara socialist och pacifist" åker i bil förbi gröna ängar fulla av dödsdömda barn — barn som föds för att dödas. "Allting går ut över den fattige och hjälplöse. Vad har en kalv för rösträtt, den hinner inte ens lära sig råma och i Radikale Venstres Ungdomsforbund kommer den aldrig in."

Känner han gemenskap med människor är det också med de minsta — bydåren, självspillingen, gråhårsalkoholisten vid utförslöpans slut, faraos namnlöse slav, Carl von Ossietzky som nazisterna mördade i två år. I hans värld härskar Makten blint och oinskränkt, nu som då som alltid. Uttrycker han solidaritet med någon eller något är det ofta med det för alltid förgångna eller förintade; den bortsopade östeuropeiska judendomen exempelvis, dess sjunkna värld av myter och sagor.

Han har en stor medkänsla med de ringaktade och förtrampade, ibland tar den sig politiska uttryck. Åtskilliga av de större och mindre rutor med vilka han genom åren välsignat Expressens kultursida är blixtljusbilder av nazismens alltjämt möblerade vardagsrum i Västtyskland eller imperialismens bakgårdar och slaktarbodar runtom i världen. För sådana interiörer har han en i dubbel mening infernalisk känsla. Men i grund och botten är det inte politik han skriver om. Dulle Griet, Galna Greta, krigets jättekvinna, går med sjumilakliv genom länder och sekler och dränker miljarder infanterister i sin hiskliga fotsvett: hon är en vision, inte resultatet av en analys. Allt hos Bengt Anderberg är visioner. Allt är känsla, "allt vad jag har att säga om världen är skrivet på löv och blomblad". Allt är upplevelse, ren och oblandad eller förkrossande övermäktig som havsvågen, detta framvältrande expresståg.

Vem upplever livet så? Många när de är barn. Få när de blivit vuxna. Åren trubbar av oss så att vi kan leva vidare genom att leva mindre. Men ett litet fåtal förblir barn nästan raktigenom — självhärliga, fyllda av känslan av att världen står och faller med dem, att inga oöverstigliga gränser är dragna till resten av skapelsen. De har bevarat förmågan att låta sig fyllas av ett *nu*, av gränslös sorg och gränslöst jubel. De förblir hela livet lika oskyddade mot tillvarons dialektik, de vänjer sig aldrig vid motsägelserna. De lever mycket mer än andra, men det är fruktansvärt att leva så.

Bengt Anderberg är en av dessa geniala barfotalassar. Han har ofta fått mig att tänka på Rimbaud och Jarry.

Mindre ofta har jag i sanningens namn tänkt på Ferlin som ju låter livets styvbarn trampa gatsten snarare än nystubbade veteåkrar. Men nog tror jag att Nils Johan Einar idag lyfter krukan uppe på det kosmiska Café Cosmopolite som är hans boning i poeternas himmel: lyfter den för en broder och like.

INSKRIFTER

av Bengt Anderberg

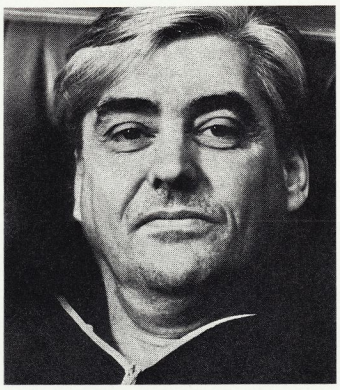

Gubben stapplade till sängs med sitt dihorn.
Drottningen av Saba vräkte sig där bland svällande dynor.
Och ta mig fan, en droppe kom vid midnatt, en stjärna grå.
Spåmän infann sig från norr, söder, öster och väster.
"Drottningen är havande fast jungfru som vanligt.
Hon skall föda en dotter som skall föda en son.
En son, en fläckig panter!
En svart panter skall taga ditt rike ifrån dig!"
Gubben skar ut fostret och slukade det.
Oskadat gick det genom hans kropp i trånga rör.
"Gubbe, jag lämnar ditt kött ingen ro!"
Han skar upp sitt lår och fann den månsköna flickan.
Hon var som en frukt belyst av fullmåne och stjärnor.
I slemmet som omgav henne såg han tusentals stjärnor glänsa.
"Bygg mig ett torn som går från jorden till himlen!"
Han spärrade in sin dotter där för alltid.
Väktarna kunde inte varandras språk.
De misstänkte varandra! De anklagade varandra!
"Abra Kadabra? Abra Kadabra!"
Rosor växte upp kring tornet.
En ros växte in genom fönstret.
Hon stack sig på dess taggar och blev havande utan man.
Väktarna flydde i tumult. "Kddrba Kddbra!"
Hon lekte med sin son, hans hår var så ljust.
"Var kommer ljuset ifrån? Jag minns det inte."
En örn sköt ner ur det höga, en strimmig falk.
Höll i klorna en azurfärgad orm med människoögon.
"Tag gossen, flyg till ett land mellan två floder."
Där fanns en lustgård med höga träd, en mur.
Ett fallet torn. Djur kom med frukter och mjölk.
Gossen lekte med deras ungar. Ormduvor. Daggbin. Lejonlamm.
Överallt i gräset låg stenblock med kryss och pilar.
Lavar växte i tecknen. Mycket var oklart.
Gubben drogs förbi på en vagn där om kvällen.
Skockade de sista skyarna om sig.
Drog ned solen i sin bädd. En varm sten.

KOVIKENS SJÖSTUGA

contra

KLARAS COSMO

av P O Grönstrand

Henny och Nils Ferlin, Axel och Elsa Kargel.
Sjöstugan Borgholm 1945.

I samband med mitt kommissariatsarbete med målaren Axel Kargels minnesutställningar i Stockholm på konstnärshuset 73 och dess senare fas på Kalmar Konstmuseum kom jag i det som senare skulle utkristalliseras i "Kargel-arkivet" (nu i muséets ägo) i kontakt med en hel del ferliniana, till större delen helt okänt material.

I min skrift om målaren har jag sammanfattat det som jag då visste om deras vänskap.

Då jag sedan blev ombedd att i PR mer utförligt behandla ämnet, försköts blickpunkten samtidigt alltmer till *skaldens* bildsinne och hans stora intresse för konst och konstnärer. Har därför sökt kontakt med alla som kunde berika mitt material, främst bland bildskaparna och författarna förstås. Det gäller närmast perioden 1930—1945, de klassiska Klara-åren, och resultatet av min undersökning blev över förväntan givande; en allt klarare bild växte

fram av Ferlins konståskådning, i direkt relation till hans stora diktning.

Den då helt okände småländske yrkesmålaren, kanonfotografen, cirkusartisten och blivande konstnären Axel Kargel — mer fullständigt Axel Karlsson-Kargel — hade kommit till Stockholm på 20-talet och genom sparsamhet och hårt arbete kunnat skaffa sig en viss konstutbildning. En karriär som konstnär var det allt överskuggande målet för den unge, ärelystne målaren, men 30-talets svåra depressioner slog drömmarna delvis i spillror, och det dröjde till långt inpå 40-talet innan han slog igenom, fann sig själv som konstnär.

30-talets fräna expressionism som han försökte att anknyta till, visade sig i längden inte motsvara hans natur, det ytterst sköra och sensibla i hans konst kunde blomma upp först i ett helt annat konstklimat, 40-talets mer inåtvända och intimistiska, blev en avgörande faktor i hans utveckling.

Det var på Cosmopolite och Taverna han kom i kontakt med 30-talets nya idéer, och introduktören var hans lärlingskamrat i yrkesmåleriet från 10-talets Kalmar-år, i likhet med Axel senare konstnär och fin tecknare i dagspressen, Harald Hammer.

I en liten självbiografisk skiss ger A K en målande skiss av den surrande livliga, rökiga atmosfären här under några intensiva 30-talsår då en ny radikal generation stormade fram över gamla förkalkade ideal, nya och fräna skarpt bröts mot de gamla konservativa — akademiska i konst, litteratur, politik.

Företrädare för aristokratiska och högborgerligt bildade grupper, de etablerade, stod mot unga, stridslystna men högt begåvade "proletärer", burna av den nya livskänslan i tiden men också av ett starkt självupplevt hårt och bittert ungdomsförflutet, av hat mot samhällets orättvisor, massornas misär.

Den ganska oerfarne, provinsielle Kargel blev väl ganska omtumlad av allt detta: några citat ur en liten självbiografisk skiss ger belägg. "I caféets centrum, alltid på given plats fanns skådespelaren-anarkisten Charlie Almlöf, den briljante, alltid på given plats; strök sitt hår med den ena handen, tvinnade sina mustascher med den andra under ivrigt tidningsstudium. Ögonen blixtrade till då och då. Som en indisk furste satt han där, snabb i repliken om någon tilltalade honom". Målaranarkisten Georg Högberg och Emil Manus redigerade sin "samhällsfarliga" BRAND, marxismens världsbild lades ut av lyrikern Arnold Ljungdahl och Albin Amelin, den kraftladdade proletärmålaren som nu hade sitt första genombrott.

Men också den mer introspektiva surrealismen fick här betydande språkrör i Artur Lundkvist och den skygge, elegante Gunnar Ekelöf som ibland tryckte i ett Cosmopolitehörn.

Han blev av den största betydelse för Kargels andliga utveckling, i sitt engagemang i den stora indiska mystiken som snart kom att starkt gripa den unge målaren, slog an en sträng på djupet.

Och den "nya livskänslan", primitivismen fick sitt hänförda uttryck hos de fem unga, väl främst Harry Martinson samt de färgberusade, strålande målarbegåvningarna — parhästarna Sven Erixson och Amelin, Gideon Börje, Inge Schiöler.

Luften surrade av de nya namnen och de stora föregångarna: Whitman, Eliot, Diktonius, Nietzsche, Schopenhauer, Dostojevski, Munch och van Gogh, Matisse och Picasso. Den nya skulpturen fördes fram av Bror Hjorth, som även tillsammans med Gustav Sandgren talade sig varm för folkmusiken.

Fina diktare, förankrade i bonde- och hantverkskulturen, med det sköna, vemodiga svenska landskapet sjungande i blodet men med ett bittert stänk av fattig-Sverige, Dan Anderssons fattig-Norrland var Helmer Grundström, Carl Emil Englund, Ragnar Jändel, Emil Hagström samt den mer joviale Ruben Nilsson; den förde gärna visans talan, den enkla och folkliga, med gott musikaliskt bistånd av Gunnar Turesson, Lille Bror Söderlundh och senare Tor Bergner.

Men i allt vimmel och villa satt där en mager, trenchcoatklädd skald, stundom omgiven av några frodiga, lätt vilsekomna Klara-original men helst kanske ensam. Skarpt men roat iakttagande omgivningen över en kopp kaffe och cigarrett blandade han sig ibland i diktarbrödernas dispyter, och bilden kunde berikas av epiker som Ivar Lo, Eyvind Johnson och Jan Fridegård som nu trängde fram med en ny fränt realistisk proletärroman, i starkt harnesk mot det borgerliga samhället.

Som stamkund sågs han där nästan dagligen och Axel fäste sig vid hans egendomliga än liksom intensivt genomborrande, etsande, än så trötta och sorgsna blick: 30-talets Nils Ferlin.

Ett första närmare sammanträffande blev till först någon gång 1933 och en vänskap — dock icke utan komplikationer — inleddes som kom att räcka fram till giftermålet med Henny och följande bosättning ute i Penningby. Härefter vittnar bara spridda brevstumpar och tidningsnotiser i Kargel-arkivet om relationerna dem emellan.

Då A K hade ett många gånger tyngande yrkesmåleri som försörjning under dessa år, 30-talets mörka depressionsår, blev nog träffarna kanske inte så ymniga för hans del, och rent allmänt kan väl sägas att "Cosmo" och klarakrogarna hade sin grå vardag då de stora begåvningarna arbetade i sina skrivarlyor och ateljéer och borden väl mest upptogs av det jäktade pressfolket och andra s k borgare. På kvällarna däremot levde Klaras små kvarterskrogar upp, ateljéerna avfolkades i den då ganska idylliska stadsdelen med sitt gustavianska kulturarv, så fjärran från dagens hårdföra och betong-gastkramade stressvärld — den s k "Ferlingatans" stumma väggar, parkeringstrummor, glasade övergångar är väl bara alltför typisk.

Bröder samlades till kollokvier på Cosmo, Pilen, Fürstenhof, Himmelsleiter och andra goda ställen, och stämningen brukade stiga allt högre. Efter bägares glada svingande kunde broder Nils förvandlas till den borne estradören, länge och väl betvingande sin publik med alla färdigheter som steppdansör, historieberättare, schlagersångare, recitatör osv. Och Kargel, säger mig Erik Asklund i en sen minnesbild, den utåt så trygge smålänningen, satt och myste. Vid större kassa utvidgades reviret till Taubes och Bellmans "gyldene fred", där man i god sämja brukade samlas vid ett något större bord.

Om vintrarna kunde man ses i varandras lyor också, N F hos Axel och Elsa i den lilla tomtebogatslägenheten inte långt från Rörstrandsgatan, och konstnärinnan Beth Lagerlund berättade (då j. för fem år sedan höll på med mina kargelforskningar) att A K någon gång kunde dyka upp i Beths och Nils folkungagatslägenhet, iförd sin karakteristiska åtsittande basker och röda halsduk.

Den gamla "sjöstugan" något norr om Ölands Borgholm var en utsökt gammal byggnad, närmast sengustaviansk; en förtätad sagostämning omgav dess vin- och rosenövervuxna, bourgogneröda väggar — en sann törnrosa-idyll. Och omgiven av ljuvlig ölandsnatur om vilken konstnären Edvin Lindholm-Houge så fint har skrivit: "Kring sjöstugan doftar kaprifolium och den breda stentrappan som också var bekväm sittplats är varm dygnet om. Byggningen med sin rustika interiör blev vårt trivsamma kvarter. Snart nog tog alltfler sin väg mot kvarnmarken och sjöstugan, där Kargel med fru Elsa stod för rusthållet. Här surrar genier och ljus bland buskar och tält."

Han fortsätter lite längre fram: "På väggen lyser Kargels fiol röd i solen. Vi slår upp fönstret mot söder och andas in en tidlös doft av hav och malört. Inför den sommarfagra anblicken glömmer vi också vår egen tids vånda. Ockergula slänter med buskage och gröna skuggor vid glittrande vatten" osv.

Kargel hade redan i början av 30-talet, under sina målarutflykter, upptäckt detta paradisiska ställe och lyckades till slut få arrendera det med en liten tillhörande servering, f ö en för honom ganska så välkommen extrainkomst.

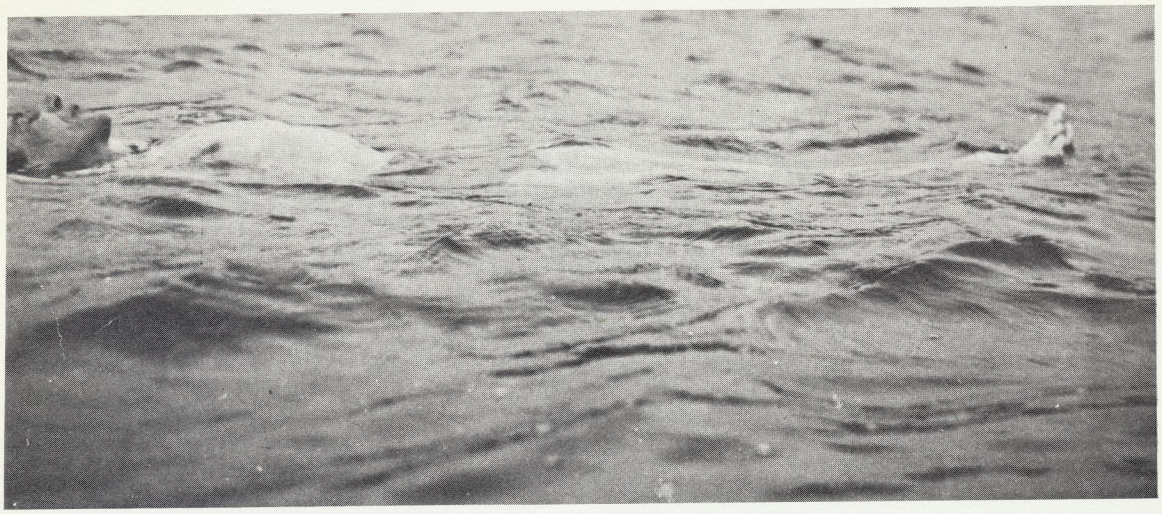

Skalden flytande på Kovikens böljor 1936.
Foto: Axel Kargel.

Och hit bjöd snart den gästfrie, runde och jovialiske (men inåt så spröde och sensible) A K sina skrivande och målande Klara-bröder, snart utökade med några yngre målarbegåvningar från Kalmar och Borgholm att bo, rekreera sig och arbeta under längre eller kortare perioder.

Snart nog dök det så upp lika begåvade som — ofta nog — barskrapade bröder och systrar, ibland någon mer etablerad och framgångsrik framför sjöstugans vänligt inbjudande portik.

Gästboken talar om diktarnamn som Helmer Grundström, Ragnar Holmström, Ivar Lo, medan ett planerat besök av Eyvind Johnson ej blev av. I arkivet förekommer inte mindre än två kulturartiklar om sjöstugans fröjder och dess färgstarke herre, signerade av Emil Hagström. Och en viss person präntar sålunda:

"här månde jag skriva med handstil fin
mitt dyrbara namn Nils J. E. Ferlin"

Man kan då fråga sig hur många gånger han gästade paret Kargel. Journalistiken talar om "ofta", i varje fall har fem gånger belagts, och den lilla "ferlinsviten" av reproducerade foton är av år 1946.

Ett närmast spralligt brev från "lord Ferlin" of Penningby and Norrboda, den lyckligt nygifte godsägaren med det vackra, nyinredda hemmet blir något av en smattrande slutfanfar över denna epok: "Tack för urklipp. Roligt! Nu när jag snart blir godsägare har väl sjöstugan ingenting att säga till om i alla fall. Jäkla målarkladd!"

Första gången han dyker upp på sjöstugan är säkert 1936, i sällskap med Ferlin-tonsättaren och kapellmästaren Josef Briné och några av hans musiker, engagerade för "societetsrestaurangen". Uno Eng har gett en målande beskrivning av den dramatiska embarkeringen: ett svanhopp ombord på den stolta "Örnen" som just hade blåst till avgång och lagt ut från Nybrovikens lugna vatten. F. hamnade i det smala utrymmet mellan relingen och däckstaket, applåder från medpassagerare och åskådarna på kajen belönade vågstycket, ett under av beräknad precision som den engska lådkameran lär ha förevigat!

En period var han inackorderad i Borgholm hos en trivsam, gästfri skohandlarfamilj, boende i en villa vid stadsparken, Nyströms. Det kan ha varit 36 eller 37, det exakta året kan änkefru Nyström ej erinra sig, däremot

skaldens stora vänlighet, charm; de bisarrt festliga men någon gång så underfundiga upptågen han kunde roa dem med. Och vilka pensionatsvärdinnan fru Ragnar Holmström i Böda något år efter 40-talsmitten kunde erfara, och medgästen-målaren Ragnar Alyre omvittnat i en intervju, t ex den härligt drastiska "skatepisoden". Fru Nyström minns ännu — förutom den poetiska bristen på pekunier, som ju alltför ofta drabbat även de största genierna — hans intresse för den brinéska musikunderhållningen på "societetsrestaurangen" (den tyvärr ofullbordade minnesvolymen om J B:s Klara-år kanske fragmentariskt kommer att publiceras och skall då säkert sprida mer ljus även över Ölands-fasen). Vidare hur han — liksom i Klara — kom bättre överens med lodisarna på stora torget än de stela och fördomsfulla änkenåderna och hovmästarna på Borgholms badort i dessa "nådens år".

Men främst huserade Ferlin på den kargelska sjöstugan, under 30- och 40-talen gästad av så många diktare och målare.

Av de senare kan nämnas t ex A K:s studiekamrat från 20-talet Harald Lindberg, vidare Valdemar Mohed, Evert Duhan, Åke Schmägers, Erik Ewald, Josef Öberg, Gösta Bjelkebo, den förut citerade fina begåvningen Edvin Lindholm-Houge från Kalmar, samt under 40-talet en yngre generation med Ivar Morssing och några lovande unga målarinnor, främst Lill Silfverling.

Från Kolstad söder om staden kunde någon gång Vera Nilsson och oftare den mångsidige målaren-tecknaren-museimannen Martin A Ohlsson inträffa under sköna sommarkvällar och i hög grad berika samvaron.

Bortglömmas får ej heller en gammal förläst teolog som surrade kring konstnärerna, lika bibelsprängd som bisarr, men gammaldags sirligt artig och verkligt populär där. Han lär ha gjort intryck på N F och kanske gett något stoff till hans diktning.

Det första året, 1936, är gott dokumenterat av brev till Uno Eng. Han ger i dessa uttryck både för tungsinne, oro och för en avkopplad, sommarljus befrielse (även i "fabiandikter") och han skildrar ett nästan dagligt badliv, otvunget och primitivt i Kovikens blå böljor under en ovanligt varm ölandssol; de allt negerbrunare tritonerna Kargel, Briné och Ferlin verkar haft en verkligt skön tid.

Ferlin var ju nästan ständigt igång med ett verstema och man får framförallt trycka på det intensiva arbetet med "Goggles" under dessa år; den har till viktiga delar koncipierats på sjöstugan (och kanske hos Nyströms) för att ju sedan ha skrivits ner på Möja. Axels dotter Majbritt kommer än idag ihåg hur den gänglige skalden, beväpnad med penna och papper, uppkrupen på den s k "diktarstenen" vid vattenbrynet kämpade med "När skönheten kom till byn".

Överhuvud ville Axel här framhålla det hårda slitet med diktens form, han kunde grubbla intensivt över en vändning eller ett skiljetecken.

Detta konstmoraliska drag blir ju sedan med åren allt tydligare, samtidigt som den mänskliga problematiken kan gå mot dostojevskiska bråddjup under mörknande, tragiska och förvirrade decennier, starkt upplevd bakom versens förledande melodik.

Den absoluta koncentration som han ibland behövde skänkte Kovikens lugna vattenyta: Agnes, Axels syster som var behjälplig med serveringen några år, mindes honom långa stunder flytande, med ansiktet halvt nedsänkt i det tysta fluidet.

Det blev för henne en bild av den utvalde konstnärens stora självförsjunkenhet, ensamhet; halvt fascinerande, halvt skrämmande, av liksom dramatisk, hieratisk skärpa.

Det ljuvliga öländska sommarlandskapet kunde också det ge N F avkoppling, rekreation, naturkontakt: ibland kunde han följa Axel på kombinerade målar- och skrivarutflykter per cykel — kanske av märke "Apollo". På alvar- och hedmarker, in i lövängarnas mättade, dunkla grönska, eller genom de strängt slutna uråldriga radbyarna med dess rika va-

lörspel i ladornas kalksten och ag, så skönt samspelande med det storformiga, ljusgnistrande alvaret, kryddoftande ängar, de syrligt senapsgula rapsåkrarna mot en strimma av azurblå havshorisont . . .

Sjöstugekvällarna ägnades ofta sång, musikackompanjemang av luta och fiol som kunde utmynna i en rivigt uppiggande ferlinsk jig, diktrecitation av hans högsta klass samt — stundom väl så heta — konstdiskussioner, särskilt mellan de lika intelligenta som temperamentsfulla bröderna Ferlin och Ewald. Någon gång måste de ta till knytnävarna — i form av ferlinsk armbrytning!

Ett kapitel för sig är Axels och Nils tävling i akrobatkonster av ofta ganska så avancerat slag. A K hade som nämnts någon period under 30-talets första år varit cirkusartist och alltiallo hos en kombinerad tältbio-cirkus, luggsliten och utfattig: lika "fellinisk" som "ferlinisk" men med det högädelt klingande namnet "CIRCUS BJÖRNBERG", en tid som han gärna kunde tala om, även i mera pr-artade tidningsartiklar, liksom Emil Hagström gör det i tidigare nämnda diton.

Den Ferlin som så gärna i sin dikt uppehåller sig vid cirkustema eller ikläder sig pajaskostymen, intresserade sig också livligt för perioden och dess högst originella uppenbarelser som "JÄTTEDAMEN LOLA", den "TALANDE HUNDEN" (i själva verket en tysk herre), "STARKA SMÅLAND" med sina jättelyft med ena handen och det lilla zigenarkapellet med sin glödande intensiva musik ackompanjerande Chaplins farser; det kunde verkligen bli "high life" som Axel säger i sina minnesanteckningar.

Han lärdes upp i diverse konster (även finansiärens svåra) men främst clown-akrobat, och han behöll långt upp i åren sin vighet, kunde roa gäster genom att hjula, stå på händer, samt — på sjöstugan — cykelakrobatik.

Den ensamme, spretigt gänglige skaldens bisarra fågelsiluett kunde under mörknande sommarkvällar, än elegant mjukt balanserande, än knyckigt fäktande avteckna sig mot det indigoblå Kalmarsunds stora kurva, en bild så god som någon av människan och konstnären N F.

Överhuvud var han ju de oväntade, väl inscenerade entréernas mästare, iklädd olika skepnader och med många konster på repertoaren, med demonins och ångestens svarta fåglar fladdrande någonstans i den dunkla bakgrunden; ville också i verkligheten fånga sin publik — om än aldrig så liten — som gycklare och pajas i livets fattigcirkus, men också som den paljetterade, stilige lindansaren för utvald frackpublik, utan skyddsnät.

Man filosoferade en hel del under dessa sjöstugesomrar.

Utgångspunkten kunde vara dramatiska tidshändelser eller mer närliggande. Ett kreatur som — vid sidan av den tysktalande hunden — roade honom mycket var den konstätande kon.

I en liten tidningssnutt i Aftonbladet från 40-talsmitten ger N F det kontemplativa djuret en mer allmän berömmelse och ger Alf Henrikson en gliring, då denne fann historien så otrolig, att ett Ferlin-kåseri härom helt resolut refuserades.

Kort sagt: en ko hade i all obemärkthet slickat upp en terpentindoftande "slottsruin" i vardande medan några av sjöstugegruppens målare tog en liten siesta i den pressande sommarhettan: endast den vita duken återstod vid återkomsten!

Episoden blev ofta diskuterad på sjöstugan och förekommer i den kargelska pr-journalistiken (Kargel-arkivet). Dess mer filosofiska övertoner intresserade levnadskonstnären Kargel med sin zen-buddhistiska förankring, medan hos Ferlin det pessimistiska och nihilistiska i exemplet vägdes mot det betonat konstmoralistiska: han såg här, och fränt uttryckt i Aftonblads-notisen, ett tillfälle att ge en känga åt all dålig, slapp kommersiell konst som översvämmade sommar-Öland — och vinter-Klara, nota bene vid sidan av det lilla verkligt betydande, etiskt-estetiskt. En dikt

i "Goggles" går också tillrätta med all slags vulgärexpressionism och kommersialism i måleriet. Som bekant vändes ju taggarna också inåt: "Gud må förlåta" osv.

En annan, än mer ferlinsk episod som drabbade poeten himself — händelsen beskriven i sin Dagens Nyheters-version i ett tidigare Poste Restante-nummer — tilldrog sig i det då (och fortfarande kan man tycka) ganska så isolerade, provinsiella Kalmar dit N F rest från Borgholm för att läsa dikter i Radiotjänsts studio. Han blev på färjan hastigt men mindre lustigt häktad av ombordvarande polismakt, då hans expressiva ansikte tydligen något påminde om en mördare som uppehöll sig i trakterna. Ingen i stadens överhet kände ens till *namnet* Ferlin och det var i sista stund som Radiotjänsts ombud dök upp och räddade situationen — och uppläsningen ifråga. Staden ifråga hade utmärkt sig redan efter utkomsten av debutdiktsamlingen genom den i särklass mest nedgörande recensionen i det ledande organet: "Visorna borde lämpligen ha stannat inom familjekretsen" osv, och tilläggas kan att rika Kalmar *minst sagt* styvmoderligt behandlade sin utomordentligt begåvade målarson Kargel. Ferlin var arg som ett bi vid återkomsten till Borgholm — icke att förtänka — och man kan leka med tanken att den egentligen så djupt bittra, fräna "När skönheten" har inspirerats av intermezzot ifråga.

Men låt oss återvända till sjöstugan, vars mittenkammare med sina rustika allmogemöbler förresten skall prydas med konstnärinnan Elisa Tigerholms starkt upplevda Ferlin-plakett samt fotografier från denna tid, bl a ett collage varur hämtats illustrationer till denna artikel. Avtäckningen skedde den 17 aug., då mitt skrivna material överlämnades till dagens restauratör samt Borgholms stadsbibliotek.

Man har då frågat mig var denne "inneboende" hade sitt nattliga kvarter. Svaret blir: en liten trivsam kammare på övre botten med den vackraste utsikt över sundet.

Han kunde vakna upp till "morgonens solstänkta lunder" där fågelsången sannerligen inte saknas utanför kammarfönstret men stiger i ljudstyrka när det öppnas och i förening med den rika rosendoften ger en nästan bedövande sinnesupplevelse; vattnets bländande glitterspel i fonden.

Och snart ger "syster" Elsa, den kloka och glada, signal på gong-gongen, kallar till en god frukost.

Men de mörka skuggorna väntar: tidsångesten smyger sig in i idyllen förstärkt av hans egen. Perioder av grubbel och svårmod de ibland sömnlösa nätternas anfäktelser för någon tid bortjagade av en Christie-deckare men återkommande genom hans ständiga tidningsläsning.

De mardrömslika händelserna dessa år, det framväxande fascistiska våldet gjorde djupt intryck på humanisten-moralisten Ferlin: tidsdikterna bär sina stingande vittnesbörd härom, bakom eller rättare sagt mellan raderna av de snabbt förbiblixtrande bilderna i det ferlinska gyckelspelet.

Och med sagda mörkare vinjett får jag avsluta dessa rader om en givande vänskap mellan två betydande konstnärer i det gamla klassiska Klaras inspirerande, nyskapande kulturmiljö och i en rekreerande, paradisisk öländsk natur under värmande, vänliga solstrålar. En vänskap som hittills varit alltför lite känd.

JAG SER PÅ ORD

av Stig Warren

Jag ser på ord som nyss jag skrivit har.
Dom är ju redan någonting som var
för längesen och tycks mej mycket främmande.
Banalt, javisst, men det är ganska skrämmande.
Vem var jag nyss? Var jag en annan då?
Och vad är tid, när många år kan gå
från klockan sju till fem minuter över?
I sanning är det tröst vi jämt behöver
i livets trollskog där vi går omkring
utan att riktigt fatta någonting.
Jag ser på ord som nyss jag skrivit har.
Dom har ju inte minsta lyster kvar,
och ändå vet jag att dom skrevs med handen
i lyhörd tjänst åt den jag kallar Anden.
Vad kan jag göra? Skriva nya ord
som flammar till och slocknar på mitt bord.
Javisst. Vad annars i min ålders höst?
Trots allt är orden gamla hjärtans tröst.

TVÅ DIKTER

av Birger Lindberg

där rör sej över vägg och tak
en grupp av djur
i kolorit av ockra krita kol

barbar på vänners axlar
pinxit
långt före svinbort eller stege

en urtids-vernissage
kultur
i töcknens tid

en bumling framför oväns grotta
gudar log

ett vet du inte —
att varje minut
är beseglad ångest

ett annat vet du
inte heller —
att minuterna är räknade

du har glömt allt —
i moderlivet visste du

MEMORANDUM

av Bert Westerström

En förvildad ton smyger sig in i alla ljud
till och med barnskriken mister sin oskuld
när högsommaren kulminerar
i den stora bärgningens tid.

Aldrig är svalorna så nära som då.

Det finns en skog som ingen fot kan nå
där nattviolen sporrar sin vita springare
för sista gången
mot drömnatten med fågelsången
och källan stiger i en okänd skugga sluten.

Månen
är tecknet
i skära bruten
spegelskärvan solförgylld
en öppen mun av mullens skugga fylld.

Men vinden gömmer i sin hand
vresrosens drömmar.
Rosen som står vild i brand
vid strandvågors strömmar.

SVARTE MONTÖREN

av Bernt Stenberg

Vinden viskar ur silverrör
om mörkret kring människors hus.
Borta är sagornas lille montör
han som kan trolla med ljus.
(Ur *Med många kulörta lyktor*)

— Kristinehamn, tur och retur.
Nils Ferlin, ännu ej myndig, löser biljett och tar farväl
av några vänner, som nästan är nyktra idag. De är stolta
över sin unge beskyddares uppdrag men också oroliga.
När de vinkat tills tåget försvunnit säger de till varann:
— Hans hjärta är stort som en ostlåda. Fotarbetet har han förbättrat
med dans och steppning.
Stinsen rullar ihop sin flagga och ser misstänksamt
efter lösdrivarna, som kommer att hålla tummarna hela dagen.

Nils har fönsterplats. Han ser en vacker, slingrande väg
utanför stan med sjöar och dungar intill.
Lämplig till road-work i hans påtänkta boxningsinstitut.
Han är sammanbiten, musklerna lösa och fina, pulsen låg.

Vid uppehållet i Nykroppa joggar han på perrongen
men folk jagar upp honom på tåget igen. Anar de att han skall skriva
en dikt om att samhällets enda nöjen
är tågens ankomst och begravningar?
— Förbannade filipstadsgangster! ropar någon.
Han munhuggs glatt med dem och lovar att stanna här en annan gång
och utmana vem som helst på armbrytning.

Torild Malmberg tar emot i Lusasken. Känner Nils sedan flera år
och hela livet igenom en av hans trognaste vänner.
— Ja, du vet att det gäller att stoppa Fältligans framfart.
Folk vågar inte gå ut i de västra stadsdelarna.
Det blir seger och triumf! Fältligans ledare spak som ett lamm
efter holmgången, där fakiren från Filipstad inte helt följde
Queensberry-reglerna.
Belöning från polisen diskuteras men uteblir efter konferens
med filipstadskollegerna.
Käppen som Nils använde är nu i privat ägo.

Han blir kvar i staden, får plats på Malmbergs Elektriska.
Svarte Montören kallar man honom. Han lär sig skruva i en kontakt.
Torild skämmer bort honom. Han känner sig innesluten i
Glada Lagets värme.

Det är så litet Ferlin har skrivit om sig själv men om denna höst
blir han nästan mångordig:
"I Kristinehamn kallades jag Svarte Montören och var vida bekant.
Det var i min stora förnämlighetstid skulle man kunna säga, då
jag sällan gick utan handskar och käpp när jag ville visa mig
ledig. Och lackskor hade jag givetvis. Ack ja."

Varje gång han passerade huset på Kyrkogatan där Gustaf Fröding bott
i fyra år stannade han upp och deklamerade för sig själv eller
för sitt sällskap ett av skaldens mästerstycken.
Oftast blev det Mordet i Vindfallsängen, Jägar Malms hustrur
och den dikt som betytt mest för Nils: En fattig munk
från Skara.

Och så i de milda decemberdagarna kommer inspirationen
till honom själv. Han nynnar melodier, ord kommer flygande,
versrader tar form.
Till jul reser han hem till Filipstad med sina alster
färdiga och renskrivna.
Det blir jäktigt i mellandagarna. Man repeterar i Ordenshuset.
Nils domderar och experimenterar med belysningen och läser
sina verk med intensiv stämma.

Revyn har premiär i trettonhelgen och Nils är lycklig och rörd
över applåderna åt hans första små mästerverk: kupletterna
Potatisvisan och Surrogatvisan.

POESIN BEHÖVER DIG!

Och kanske behöver Du poesin. Det mesta av poesi och det mesta om poesi finns i **Lyrikvännen**.

Lyrikvännen har utgivits i 25 år och dess målsättning är att sprida så god lyrik som möjligt till så många som möjligt för lägsta tänkbara pris. Därför kostar det inte mer än 40 kronor att bli prenumerant. Du får sex nummer av **Lyrikvännen** och dessutom den fina boken **Diktaren om sin dikt** (bokhandelspris ca 45:—) — en bok i vilken femton kända svenska poeter skildrar sitt liv och sin diktning.

FÖRMÅNSERBJUDANDE!

Till dom som prenumererar inom en månad sänder vi gratis, så långt upplagan räcker, ett exemplar av vår fina volym **Karlfeldt — dalamålaren** (värde ca 15:—).

Sänd denna kupong till

LYRIKVÄNNEN, BOX 130, 101 21 STOCKHOLM

☐ Jag vill bli prenumerant på Lyrikvännen. Om en vecka får jag årets första nummer av tidskriften plus boken Diktaren om sin dikt, samt ett inbetalningskort på 40:—.

☐ Sänd mig ett gratis provnummer av Lyrikvännen.

Namn: .....

Gata: .....

Postadress: .....

God grundplåt garanterad till Ferlin-statyn i Stockholm

Foto: Roland Jansson.

Möjligen har det tidigare funnits de som betvivlat, att tanken på en Nils Ferlin-staty i Sockholm skulle kunna vara genomförbar. Nu behöver ingen tvivla längre. I skrivande stund finns redan en grundplåt på 38.303 kr i betryggande förvar på ett särskilt bankkonto. Därtill kommer som bekant det anslag på 20.000 kr som redan tidigare garanterats av Wicanderska fonden. Det är ingen dålig början.

Den avsevärda grundplåten har helt tillkommit genom ett högeligen energiskt arbete från den s k statykommitténs sida, en kommitté som till större delen består av styrelsemedlemmar i Nils Ferlin-Sällskapet. De som där främst stått för de konkreta mödorna är vice ordf Olof Ögren (om vilken med bestämdhet kan sägas att han skaffat sig en otvevtydig rutin även på just detta specialområde genom att tidigare leda insamlingen till Filipstadsstatyn) och skattmästaren Curt Enström (vars rutin att driva in medlemsavgifter vi alla är väl medvetna om men som nu visat samma osvikliga förmåga att samla in värdefulla konstverk som donationer).

Staty-kommitténs idé om hur man skulle kunna få in en första grundplåt var nämligen att arrangera en Nils Ferlin-dag på Skansen med ett högklassigt artistprogram och som kvällens clou en auktion på donerade konstverk, ledd av landets ende auktionsutropare som samtidigt är riksdagsens talman, Karl-Erik Eriksson. Allt detta var också in i minsta detalj planerat till en afton i juni — allt utom väderleken. Ett obarmhärtigt regn stäckte alla planer.

Men staty-kommittén kan bland sina andra förtjänster också räkna en avsevärd envishet. Alla engagemang flyttades fram till den 15 aug., och den kvällen uppförde sig också väderleken fullt planenligt. Per Ragnar ledde artistprogrammet, en imponerande parad av konstnärer som Tor Bergner, Eva-Lisa Lennartsson, Evert Ljusberg och Lasse Göransson. — Och märk väl: samtliga medverkade helt utan ersättning. Applåderna rullade ut över Solliden och ut över Strömmen, och "aftonens svalka" blev allt svalare, men med behjärtade insatser från filtutlåningsdetaljen höll sig publiken kvar.

Och så var det då dags för Karl-Erik Eriksson att efter en uppvärmande Värmlands-historia höja sin berömda klubba. Det gällde ett 20-tal konstverk alltifrån oljor och gouacher, originalteckningar och gra-

K G Bejemarks Ferlin-huvud till Värmland

Det berömda Ferlin-huvudet i gips till K G Bejemarks lika berömda Ferlin-staty i Filipstad har inköpts av Tetra Pak i Lund för ett mycket avsevärt belopp, som tillfaller statykommittén. Konstverket har fått en fullt stilenlig placering genom att det skänkts till Forshaga i Värmland, där företaget har en stor fabrik, och placerats i ett nyinvigt bibliotek. — På bilden överlämnar ekon dr Hans Rausing skulpturen till kommunalrådet Gunnar Bergquist, Forshaga.

fik till skulpturer, samtliga skänkta av vänliga givare, i allmänhet av konstnärerna själva men också av ett par gallerier. Efter en viss tvekande början steg buden allt högre, och Karl-Erik Eriksson eldade upp både sig själv och publiken, så att filtarna började åka av igen.

Samtidigt hade energiska damer med så förödande charm skött två bokstånd med både enstaka diktsamlingar och samlade verk av Nils Ferlin (delvis skänkta av Bonniers bokförlag), EMI:s skiva med Sven-Bertil Taubes tolkning av Ferlinvisor och Birger Lindbergs berömda litografi, att de kunde redovisa sammanlagt 4.403 kr.

Skansen-kvällen blev med andra ord ett på alla sätt lyckat arrangemang, inte minst beroende på fina insatser från Skansens egen personal med vår medlem Ingemar Liman i spetsen. Det blev en givande afton också i den meningen, att det ekonomiska resultatet av både auktion och försäljning alltså blev inte mindre än 38.303 kr.

Nu har staty-kommittén redan tillgång till ytterligare några värdefulla skänkta konstverk. Det finns ganska bestämda planer på en ny auktion, men när den kan bli av beror på i vilken takt givmildheten från inte minst medlemmar fortsätter.

Ett stort tillskott väntar sig kommittén också från den fortsatta försäljningen av de återstående ca 300 grafiska bladen med Birger Lindbergs Ferlin-porträtt.

G L

HENNY FERLIN DÖD

"Inte ens en grå liten fågel" var den självklara dikt som fanns citerad i den dödsannons, som meddelade att skaldens hustru Henny Ferlin den 19 juli gått bort. Hon var född i Helsingfors, där hon efter studenten studerade konst, språk och filosofi. Senare var hon ett ett par år i Paris och läste franska, hinduiska och indisk religionsfilosofi vid Sorbonne. 1945 vigdes hon och Nils Ferlin i Stockholm, och de flyttade till Penningby och senare till Syninge. Efter skaldens död samlade hon i "En gammal cylinderhatt" en del efterlämnade dikter och gav senare ut "Nils, ett försök till porträtt".

Ur Åke Runnquists artikel i SvD "Skaldens hustru" kan det vara värt att citera: "Hon behöll livet ut sin ungdoms stora beundran för Nils Ferlins poesi och såg som sin uppgift att förvalta den, vilket var en tacksam uppgift eftersom den behöll sitt grepp om läsarna åren igenom. Hon försökte aldrig, som ofta händer, bygga upp en felfri helgonlegend kring honom. Hon var lojal och suckade, såvitt jag vet, aldrig som Bellmans änka att salig människan inte alltid var så rolig, även om hon kunde ha haft minst lika stor anledning.

———

Den som vill skriva en studie över konstnärshustruns roll och betydelse får ett intressant och tänkvärt exempel i Henny Ferlin, en kraftfull och begåvad kvinna som underordnade sig en annan människas konstnärskap, därför att hon såg det som sitt yrke och sin livsuppgift."

STEN HAGLIDEN-AFTON

En Sten Hagliden-afton arrangeras av NBV i Stockholm onsdagen den 31 oktober kl. 19.30 i Mariebergsgården, Welanders väg 8 i Stadshagen. Docenten och lyrikern Björn Julén berättar om Sten Haglidens diktning, Eva-Lisa Lennartsson läser dikter av skalden, Gudrun Hagliden sjunger i folkton och pianisten Urban Grape spelar Beethoven, Brahms och Grieg. Sten Hagliden var som bekant Ferlin-pristagare 197?, och alla Ferlin-Sällskapets medlemmar liksom andra Ferlin-vänner inbjuds särskilt. Det är fri entré.

ÅRSMÖTET 1979

Sällskapets årsmöte avhölls den 8 maj — som vanligt numera i Sjöfartshusets förnämliga lokaler vid Skeppsbron — och hade samlat ett 70-tal medlemmar. Ett av de viktigaste ärendena rörde ekonomin, som onekligen något försämrats främst av den anledningen att ett ovanligt stort antal medlemmar lämnat Sällskapet. Med hänsyn härtill liksom till inflation och övrig tidens ondska föreslog skattmästaren att medlemsavgiften skulle höjas med 5 kr till 25 kr, men behållas oförändrad vid 15 kr för studerande och pensionärer. Årsmötet biföll förslaget med acklamation.

Verksamhets- och revisionsberättelser godkändes, och styrelsen beviljades ansvarsfrihet för verksamhetsåret.

Till ordf omvaldes Sandro Key-Åberg. Till ordinarie styrelseledamöter omvaldes samtliga, d v s Sven Aspling, Tor Englund, Curt Enström, Gunnar Larson, Edvard Matz och Olof Ögren. Till suppleanter omvaldes Eva-Lisa Lennartsson och Idun Lovén, och efter Ola Christensson som avböjt omval nyvaldes Axel Liffner. Övriga kommittéer omvaldes i sin helhet, d v s i redaktionskommittén Gunnar Larson, Tor Englund och Ove Almström och i valkommittén Maj-Brit Carlson, Ebba Ehrenborg och Karin Nordell. Till revisor omvaldes Birger Backvall med Gösta Willners som suppleant.

Ett antal kandidater till 1979 års Ferlin-pris föreslogs och diskuterades.

I övrigt må i detta korta referat av protokollet citeras § 3: "Frågan om mötets behöriga utlysande behandlades på sedvanligt sätt: skattmästaren förklarade att kallelsen, d v s Poste Restante, av sedvanligt oförutsedda orsaker, främst postverkets senvanliga senfärdighet, på sedvanligt sätt försenats och framförde styrelsens i sammanhanget sedvanliga beklagande, varefter årsmötet på sedvanligt sätt trots detta förklarade mötet vara behörigt utlyst."

Under efterföljande aftonvard bidrog till underhållningen t ex Henry Iserman, som läste bl a "En gammal cylinderhatt" under suveränt jonglerande med en sådan, Eva-Lisa Lennartsson som denna gång reciterade mindre ofta framförda verk av skalden, och Tor Bergner som sjöng "En skål I bröder" och några andra tonsättningar som bara han kan det.

Kvällens lotteri med osedvanligt många och fina priser inbringade inte mindre än 900 kr.

Sekr

FERLIN- OCH KONST-VÄNNER!

Av *Birger Lindbergs* litografi av

NILS FERLIN

(Möja 1939)

enligt all expertis ett av de bästa porträtt
som gjorts av skalden

finns ca 300 exemplar kvar.

Det är reproducerat i Poste Restante nr 1/1977 och har
formatet ca 45 x 60 cm.

Priset är 125 kr
inkl emballage-, expeditions- och portokostnader.

Enklast är att sätta in summan på Sällskapets postgiro
nr 35 21 55-6 och på talongen bara ange
"Birger Lindbergs litografi". Inkomsten tillfaller oavkortad
insamlingen till en Nils Ferlin-staty i Stockholm.

Ett fynd för både Ferlin-vännen och Konst-vännen !

FERLIN-LADANS ÖDE

Så blir du garage till sist,
det finns ingen plats minsann
i vår tid som är fattig och trist
för minnen kring "Tigerbrand".
Det är bilarnas tidevarv nu
"den heliga kon", som vi dyrka
och pengar fattas det ju
både för stat och kyrka.

Så hur kan du tänka dej att
du "Barfotabarn" i livet
skulle leva kvar i "Cylinderhatt"
och hyllas för allt du skrivit?
Ladan är murken och slut
och pengar finns inte att spåra
det visste vi redan förut
ty tiderna äro svåra.
Så blir du garage till sist
i vår tid som är fattig och trist

Sonja Malmberg

Bliv dubblettmedlem !

På förslag av vår förträfflige revisorssuppleant Gösta Willners erbjuds Du härmed den oskattbara förmånen att till Dina övriga titlar också lägga hedersbeteckningen Dubblettmedlem. Om Du betalar *dubbel medlemsavgift*, får Du också *två ex* av varje nummer av PR. Ambitiös som Du förvisso är, kan Du då överlämna det andra exemplaret till en tänkbar ny medlem som lockbete — allt i det ädla syftet att värva nya medlemmar.

FERLIN SOM X-et SÅG HONOM

Den i mångas mening vackraste volym av Ferlin-dikter som någonsin utgivits, har nu kommit ut i sin andra upplaga. Det är ett generöst urval "Dikter" med Sven Erixsons magnifika illustrationer (Bonniers). Boken är i stort format — med all rätt för att kunna göra X-ets färgsprakande, fantasifulla, inlevelserika och egensinniga konstverk full rättvisa. Egentligen är det meningslöst att här försöka välja ut några särskilda bilder, men man kan ändå nämna bildtolkningarna av t ex "En valsmelodi", "Vaxkabinett" (som också pryder bokens omslag), "När skönheten kom till byn" och "Getsemane".

Boken innehåller verk ur alla de stora diktsamlingarna och även ur den posthuma "En gammal cylinderhatt", sammanlagt ett drygt 70-tal dikter, var och en med sin kongeniala illustration.

Det är av naturliga skäl ingen billig bok — (ca-pris 250 kr) — men den är utan tvekan värd sitt pris.

GL

Tänk på Göteborgs U B !

Torgny Hag, bibliotekarie vid Göteborgs universitetsbibliotek och numera chef för dess Ferliniana-samling, berättade närmare om denna vid vårt senaste årsmöte. Han passade då på att uppmana medlemmarna att i mån av tillgång och möjlighet lämna nya bidrag till denna landets förnämsta samling av Ferlinmaterial.

PR vill mer än gärna instämma i denna fromma förhoppning.

Skänk det lilla Du eventuellt har (eller gärna mera) och skänk det villigt och glatt! Dymedelst utförande en värdefull kulturell insats.

NYA MEDLEMMAR t o m 10 sept. 1979

Adriansson, John ,Pl 305, 770 14 Nyhammar
Agered, Leif, Aspnäsväg 69, 582 62 Linköping
Biblioteket, Centralsjukhuset, 651 85 Karlstad
Andersson, Birgitta, Bolagshagen 3B, 778 00 Norberg
Anderson, Thyra, Brattens Väg 4B, 311 00 Falkenberg
Andersson, Tord, Box 75, 810 20 Österfärnebo
Apell, Tage, Vasallgat 5A, 393 50 Kalmar
Brannbers, Margaretha, Box 816, 780 44 Dala-Floda
Beckman, Kaj, Box 136, Minerva, 170 11 Drottningholm
Bengtsson, Lotten, Mastens Väg 12, 310 41 Gullbrandstorp
Bergqvist, Dagmar, Kalkugnsväg 32, 597 00 Åtvidaberg
Bergstrand, Margit, Hybelejens Gata 4, 653 40 Karlstad
Boman, Mariann, Fredhällsgat 3, 112 54 Stockholm
Bondeson-Ekberg, Eva, Vikingaväg 3 C, 223 76 Lund
Boquist, Jan, Jungmansgat 31 B, 413 11 Göteborg
Carlstein, Jan-Åke, Turkosgat 11, 432 00 Varberg
Carlstein, Per-Olof, Saturnusväg 2, 430 17 Skällinge
Dahlqvist, Gunilla, Folkhögskolan, 137 01 Västerhaninge
Dannegren, Birgitta, Pl 1535, 512 00 Svenljunga
Eklundh, Henry B., Hallandsgat 30, 116 57 Stockholm
Ekström, Agneta, Torggat 3 B, 597 00 Åtvidaberg
Elb, Anna, Box 72, 594 00 Gamleby
Enbom, Alf, Kandidatväg 14, 902 42 Umeå
Eriksson, Anna-Lisa, Bjällbogat 6B, 582 47 Linköping
Erlandsson, Sune, Bragegat 22A, 214 46 Malmö
Fransson, Olle, Pl 7431, 686 00 Sunne
Gedda, A.-M., Ö Bergsgat 37, 611 00 Nyköping
Gunnarzon, Ingegärd, Äsperöd 1, 240 36 Stehag
Gustafsson, Göran, Jägmästarebacken 6, 597 00 Åtvidaberg
Hedendahl, Ulla, Vegagat 5 C, 761 00 Norrtälje
Hellstrand, Åke, Linnégat 33, 413 04 Göteborg
Hesselgren, Lasse, Hugingat 38, 195 00 Märsta
Hjelm, Iris, Kaggeholmsväg 24, 170 10 Ekerö
Holmström, Bernt, Oscarsväg 6 B, 597 00 Åtvidaberg
Hultsberg, Peter, Järeda, 570 81 Järnforsen
Hurdén, Margaretha, Kolbäcksgränd 9, 121 61 Johanneshov
Hägnestam, Thore, E. Kavles väg 5, 611 00 Nyköping
Johanson, Magnus, Brandkärrsväg 68 B, 611 00 Nyköping
Johansson, Nils, Fröreda, 570 81 Järnforsen
Johansson, Torbjörn, Askome 2118, 310 58 Vessigebro
Jonsson, Hans, Metallväg 30C, 597 00 Åtvidaberg
Johnsson, Harry, Hornsgat 34E, 117 20 Stockholm
Johnsson, Rut, Terrassväg 10A, 572 00 Oskarshamn
Kajtorp, Hans, Dammhyttan, 682 00 Filipstad
Karlsson, Laila, Vårlöksväg 5, 352 51 Växjö
Karlsson, Rune, Fräsaregat 12, 582 66 Linköping
Kull Grahn, Valda, Nysäter, 660 31 Värmlands Nysäter
Kuoppala, Mats, 190 51 Bro
Kvarnevik, Kjell, Bråtväg 51, 167 00 Forshaga
Källklint, Inger, Bygget Skeda, 585 90 Linköping
Körner, Ebba, Runbyväg 17, 194 00 Upplands Väsby
Lagerblad, Ann-Cecile, Löt, 380 71 Köpingsvik
Leidhammar, Kjell, Bergängsväg 17E, 302 58 Halmstad
Lindgren, Arne K., Edeby Gård, Pl 146, 170 11 Drottningholm
Ljunggren, Lasse, Nybrogat 42, 114 40 Stockholm
Lyrikvännen, Box 130, 101 21 Stockholm
Löfgren, Sigurd, Ferieväg 67, 161 51 Bromma
Löfman, Viola, Gullregnsväg 2B, 434 00 Kungsbacka
Nilsson, Birgitta, Borgaregat 9, 611 00 Nyköping
Nilsson, Carin, Högbergsgat 14, 116 45 Stockholm
Norberg, Anders, c/o Stenberg, Nygat 31, 931 00 Skellefteå
Odén, Maj, Ängelsberg 4482, 773 00 Fagersta
Oijens, Holger, Glasmästaregat 17, 412 62 Götebarg
Olofsson, Ivar, Bärnstensgat 9 C, 253 68 Helsingborg
Olsson, Björn, Malmgårdsväg 28, 116 38 Stockholm
Persson, Elof, Kungsgat 36B, 632 21 Eskilstuna
Peterson, Bengt, Storgat 38, 665 00 Kil
Rensfeldt, Claes, Västergat 6, 960 40 Jokkmokk
Rogefeldt, Si, Rosenhagsväg 2B, 541 00 Skövde
Ros, Erland, Jämtlandsgat 144, 162 20 Vällingby
Salin, Bertil, Nidarosgat 11, 163 34 Spånga
Sanghed, Anne-Marie, Båtsmansväg 43, 194 00 Upplands Väsby
Schwandt, Erich, Kolstad 4026, 380 70 Borgholm
Schwandt, Ingrid, Kolstad 4026, 380 70 Borgholm
Schölander, Helga, Karlebyväg 23, 161 54 Bromma
Stolt, Erik, Hamiltongat 4, 802 24 Gävle
Sundqvist, Agneta, Sofiehemsväg 4B, 902 39 Umeå
Svensson, Thommy, Askersgat 6, 124 44 Bandhagen
Svensson, Vivan, Gustav Adolfsgat 71, 502 43 Borås
Thorell, Bengt, Sparrisgat 5B, 754 46 Uppsala
Thorsell, Agnes, 1141 Föra, 380 70 Borgholm
Thulin, Lena, Finngat 3, 223 62 Lund
Thunberg, Margareta, Vanadislunden 1C,113 47 Stockholm
Thybell, Allan, Parkgat 1, 690 70 Pålsboda
Ulvfot, Benkt, Kullabergsgat 8, 632 22 Eskilstuna
Widborg, Eddy, Norrö, 184 00 Åkersberga
Wideklint, Lars, Bondegårdsväg 13, 352 44 Växjö
Wimmelberg, Märta, Renstiernas Gata 45, 116 31 Stockholm
Wisén, Per-Arne, Ödegårdsgat 25, 582 57 Linköping
Wuolikainen, Eva, Bergsgat 51, 112 31 Stockholm
Yhuel, Marie-Therese, Stormväg 289, 951 49 Luleå
Önnerby, Björn, Kurirgat 20, 252 53 Helsingborg
Öqvist, Bruno, N Strandgat 14 C, 951 35 Luleå

Ständigt medlemskap:

Erixson, Ingeborg, Tattbyväg 12, 133 00 Saltsjöbaden
Göteborgs Universitetsbibliotek, Box 5096, 402 22 Göteborg
Lovén, Idun, Luntmakargat 90, 113 51 Stockholm

Bilaga medföljer

KALLELSE

Alla medlemmar hälsas välkomna till

utdelningen av årets Ferlin-pris

till BENGT ANDERBERG

Den äger rum i Sjöfartshusets Festvåning, Skeppsbron 10, Stockholm

Tisdagen den 23 oktober 1979 klockan 19.30

Sällskapets ordförande presenterar pristagaren och överlämnar priset

Efter utdelningen följer en enkel middag, bestående av crêpe med räkor, kycklingbröst med stuvade champinjoner, öl, vatten eller ett stort glas vin och kaffe. Pris inkl service och garderob 60 kr. Högst 80 deltagare, d v s de som först anmäler sig.

Senaste anmälan, som är absolut bindande, måndagen den 22 oktober före kl. 12 till Karin Nordell, telefon 08-36 29 20.

Sedvanlig underhållning och lotteri med värdefulla priser.

Hjärtligt välkomna !

Styrelsen

Poste Restante Medlemsblad för Nils Ferlin-Sällskapet Nr 2, 1979

Styrelsens funktionär: Curt Enström, Nybrogatan 14, 114 39 Stockholm. Tel 61 66 79

På dagtid tel 36 29 20 (efterfrågas: Karin Nordell)

Redaktör för medlemsbladet: Gunnar Larson, Åsögatan 70, 116 24 Stockholm. Tel 08/68 60 06, 0764/364 89

Tryck: Rundqvists Boktryckeri i Göteborg

ISSN 0345—9519